

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **R. O.,** zastoupen JUDr. Tomášem Philippim, advokátem se sídlem Hlinky 80, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského Kraje,** se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2018, č. j. 32 A 47/2016 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Brna (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 5. 2016, č. j. ODSČ/74359/15-22, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v rozhodném období (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 7. 9. 2015 v 10:48 hodin v Brně na ulici Rokytova, při jízdě vozidlem v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 8. 2016, č. j. JMK 122697/2016, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) výše označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Nepřisvědčil námitce žalobce stran nesprávného vyhodnocení jeho omluvy z ústního jednání o přestupku před orgánem I. stupně, neboť podání žalobce nebylo možné považovat za náležitou omluvu z jednání. Žalobce toliko vágně konstatoval, že odjíždí na dlouhodobě naplánovanou a zaplacenou zahraniční dovolenou, avšak tento důvod nijak nedoložil. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce týkající se prokázání skutkového stavu a hodnocení důkazů. Správní orgán I. stupně při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení o přestupku, ale provedl dokazování svědeckou výpovědí zasahujícího strážníka Městské policie Brno (dále též „městská policie“), který řídil vozidlo městské policie a se žalobcem po zastavení jeho vozidla primárně komunikoval. Žalobce svou argumentací nevnesl do správního řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Skutečnost, že jednání žalobce nebylo žádným relevantním způsobem zdokumentováno a že vyjma zasahujících policistů neexistují žádní jiní svědci, nemusí s ohledem na charakter jednání, jímž měl žalobce spáchat přestupek, nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Krajský soud neshledal žádné důvody zpochybňující věrohodnost svědecké výpovědi strážníka městské policie, jeho výpověď byla konzistentní a nevykazovala žádné logické rozpory či nejasnosti. Strážníci při provádění kontroly nejednali nekorektně či neprofesionálně, ani neprojevili jakoukoliv přehnanou horlivost, naopak vše nasvědčuje tomu, že postupovali zcela nezaujatě. Z uvedených důvodů proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění později předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalovaného i rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelná. Krajskému soudu vytýká, že se nevypořádal s nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, a naopak své rozhodnutí opřel o judikaturu, která je dle názoru stěžovatele již překonaná či v přímém rozporu s citovaným nálezem. Dále nebylo dostatečně prokázáno, že by policejní hlídka mohla ze své pozice v křižovatce dostatečně vidět, že stěžovatel držel mobilní telefon a nepotvrdil to ani videozáznam. Krajský soud nezákonně upřednostnil výpověď strážníka městské policie oproti tvrzení stěžovatele a neuplatnil zásadu *in dubio pro reo*. Krajským soudem stejně jako správními orgány byla ignorována zásada presumpce neviny, když jako podklad pro rozhodnutí sloužila pouze výpověď policejní hlídky a soud neumožnil provést další důkazy, které by tuto výpověď zpochybnily. Nebyly tedy zjištěny všechny rozhodné okolnosti pro uložení sankce stěžovateli. Závěry rozsudku krajského soudu byly učiněny pouze na základě jednoho důkazu, který stěžovatel po celou dobu řízení zpochybňoval. Dle stěžovatele došlo k

porušení zásady materiální pravdy, rovnosti a legitimního očekávání. S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tuto stěžovatel spatřuje primárně v tom, že se nezabýval jeho argumentací nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/1.

[9] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden, a k jakému závěru na jejich základě dospěl.

[10] Nutno dodat, že povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí nelze pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05). Dle názoru Ústavního soudu *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Podobně k obsahu odůvodnění přistupuje též judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Afs 27/2017 - 39, ze dne 10. 10. 2017, č. j. 7 Azs 217/2017 - 20, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, či ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30.

[11] Krajský soud sice v napadeném rozsudku explicitně neuvedl, proč nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, na kterém stěžovatel založil svou argumentaci, nedopadá na nyní posuzovanou situaci, nicméně námitky stěžovatele založené na závěrech předmětného nálezu obsahově vypořádal. Z uvedeného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že nelze bez dalšího přikládat vyšší váhu výpovědi policistů, zejména v případech, kdy je policista nějakým způsobem motivován k nepravdivé výpovědi. Ústavní soud přitom řešil případ, ve kterém u policistů mohlo být cílem nepravdivé výpovědi krytí vlastní trestné činnosti. S odkazem na své předchozí nálezy Ústavní soud konstatoval, že obecné soudy nemohou rezignovat na posouzení věrohodnosti výpovědi svědka, byť jej obžaloba z nějakého důvodu privileguje.

[12] Krajský soud nicméně v rozsudku požadavky stanovené uvedeným nálezem Ústavního soudu dodržel. K věrohodnosti svědecké výpovědi strážníka městské policie krajský soud uvedl, že „*nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by strážníci MP měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise (...) není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (...) Pouhé obecné odkazy na nutnost posuzování výpovědi svědka a žalobce nemohou v této souvislosti obstát. Žalobce totiž žádným způsobem neprokázal, že by právě strážníci MP byli jakkoli ovlivňováni. (...) Jak již bylo uvedeno tak k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědecké výpovědi nevzniklo.*“ Krajský soud tedy obsahově vypořádal námitky, které stěžovatel opíral o nález Ústavního soudu ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16, když se zabýval posouzením věrohodnosti svědecké výpovědi strážníka městské policie a zjišťoval, zda není dána motivace k nepravdivé výpovědi. Rozsudek krajského soudu je proto v tomto ohledu přezkoumatelný, neboť je zřejmé, z jakých důvodů se krajský soud nepřiklonil k argumentaci stěžovatele založené na předmětném nálezu Ústavního soudu.

[13] Vadu řízení spatřuje stěžovatel v tom, že správní orgán I. stupně konal ústní jednání v jeho nepřítomnosti a stěžovateli nebylo umožněno poskytnout výpověď i přes jeho opakované námitky.

[14] Ústní jednání v přestupkovém řízení před správním orgánem I. stupně lze zásadně konat jen za přítomnosti obviněného z přestupku. Zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož správní orgány v řízení stěžovatele postupovaly, stanovil z tohoto pravidla taxativně výjimky v § 74 odst. 1: „*O přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*“

[15] Nejvyšší správní soud zdůraznil funkci práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného v rozsudku ze dne 1. 8. 2013, č. j. 9 As 90/2012 - 31, ve kterém uvedl, že „*právo obviněného z přestupku na projednání věci v jeho přítomnosti zcela jistě může napomoci tomu, aby byl řádně zjištěn skutkový stav, a již při jednání lze realizovat právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se obviněnému z přestupku kladou za vinu, a k důkazům o nich. Realizace tohoto práva tak směřuje k řádnému projednání přestupku, jeho*

smyslem však není a ani nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný efektivně bránit projednání přestupku, z něhož je obviněn.“

[16] V nyní projednávaném případě bylo stěžovateli dne 18. 1. 2016 do datové schránky doručeno předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 5. 2. 2016. Dne 4. 2. 2016 obdržel správní orgán I. stupně omluvu stěžovatele z ústního jednání. Stěžovatel v omluvě uvedl: „*Důvod je, že dnes odjíždím na dlouhodobě naplánovanou a zaplacenou zahraniční dovolenou. Na osobní účasti v tomto jednání trvám a dovoluji si Vás poprosit o stanovení náhradního termínu projednání.*“ Dne 5. 2. 2016 přistoupil správní orgán I. stupně ke konání ústního jednání v nepřítomnosti stěžovatele. K omluvě stěžovatele pak ve svém rozhodnutí uvedl, že „*[d]ůležitý důvod omluvy nebyl nijak doložen, správní orgán nemá jak ověřit tvrzení obviněného. Omluva není řádná. (...) Omluva není ani včasná, neboť nebyla učiněna bezodkladně. Podmínky pro ústní jednání v nepřítomnosti obviněného byly splněny.*“ Žalovaný i krajský soud se pak ztotožnili se závěrem správního orgánu I. stupně, že omluva stěžovatele nebyla náležitá.

[17] Podmínky náležité omluvy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, následovně: „*Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.*“

[18] Jak vyplývá z výše citovaného rozsudku, řádná omluva musí být učiněna neodkladně, musí v ní být uveden důvod a tento doložen. Stěžovatel však v nyní posuzovaném případě pouze uvedl, že nebude přítomen v České republice. To nijak a ničím nedoložil. Krajský soud tak správně uvedl, že omluva stěžovatele nesplňovala druhou a třetí podmínku pro naplnění znaků náležité omluvy, neboť se jednalo pouze o vágní vyjádření, přičemž důvod omluvy stěžovatel nijak nedoložil. V tomto ohledu tak Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry krajského soudu. Nadto má Nejvyšší správní soud za to, že nebyla naplněna ani první podmínka náležité omluvy, tedy včasnost. Přestože předvolání k ústnímu jednání bylo stěžovateli doručeno již 18. 1. 2016, doručil stěžovatel omluvu správnímu orgánu I. stupně až den před plánovaným konáním ústního jednání (4. 2. 2016). Přestože stěžovateli musel být důvod nepřítomnosti s ohledem na jeho povahu (dlouhodobě plánovaná zahraniční dovolená) znám již v době doručení předvolání, neodkladně se neomluvil a nesdělil ani žádné okolnosti, které by jeho neodkladné omluvě bránily. Námitka týkající se konání ústního jednání v nepřítomnosti stěžovatele proto rovněž není důvodná.

[19] Stěžovatel dále namítá, že správní orgány řádně neprovedly dokazování, když neprovedly důkaz výpisem telefonních hovorů a tento postup řádně neodůvodnily. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z rozhodnutí správních orgánů i z rozsudku krajského soudu je zřejmé, proč nebylo přistoupeno k provádění dalších důkazů. Krajský soud i správní orgány dospěly k závěru, že další dokazování by bylo nadbytečné, neboť

skutkový stav byl dostatečně zjištěn a další stěžovatelem navrhované důkazy by na tomto nemohly nic změnit. Implicitně tak bylo zdůvodněno, proč nebyl důkaz výpisem telefonních hovorů proveden.

[20] Vytýká-li stěžovatel správním orgánům, že nebyl proveden důkaz výpisem telefonních hovorů, je třeba poukázat na to, že sám tento výpis v průběhu řízení nepředložil, přestože v odvolání tvrdil, že tak učiní. Neprovedení důkazu, který byl plně v dispozici stěžovatele, tak nelze přičítat k tíži správním orgánům a soudu, ale pouze laxnímu přístupu stěžovatele. Správním orgánům a krajskému soudu nelze klást k tíži ani to, že žádné další důkazní prostředky neprovedli, když ani sám stěžovatel svým jednáním k objasnění skutkového stavu nepřispěl. Stěžovatel totiž v průběhu řízení neuvedl žádnou přesvědčivou (a odlišnou) verzi skutkového děje, kterou by vyvrátil či zpochybnil tvrzení strážníka městské policie. Omezil se pouze na popření výpovědi strážníka a na spekulace ohledně toho, co strážníci mohli vidět (jeho ruku opřenou o hranu dveří vozidla či jiný pohyb), že si mohli splést auto či řidiče. Při ústním jednání před krajským soudem spekuloval, zda vůbec lze v této prudké levotočivé zatáčce levou rukou telefonovat, ačkoliv je stěžovatel pravák. Stěžovatel nicméně neuvedl vlastní jasnou a souvislou verzi toho, co se v inkriminovanou dobu skutečně dělo. Rovněž jeho bezprostřední reakcí na sdělení přestupku nebylo vyjádření nesouhlasu se zjištěním strážníka, což se jeví jako naprosto přirozená reakce člověka, který bezpečně ví, že telefon nedržel. Namísto toho stěžovatel zjišťoval, zda byl průběh děje zaznamenán, jak vyplývá z videozáznamu o provedení kontroly. Právě celkový přístup stěžovatele v průběhu řízení činí jeho tvrzení nevěrohodným.

[21] Stěžovatel rovněž namítl, že správní orgány i krajský soud bezdůvodně přikládaly výpovědi strážníka městské policie vyšší stupeň věrohodnosti, než opačnému tvrzení stěžovatele.

[22] Správní orgán vždy posuzuje důkazy v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotí dostupné důkazy dle svého uvážení a ve všech souvislostech. To zcela jistě neznamená, že některý z důkazních prostředků - zde výpověď zasahujícího strážníka - má *a priori* vyšší váhu než jiný důkazní prostředek, resp. než samotná skutečnost, že stěžovatel či osoby, které by mohly přispět ke zjištění skutkového stavu, nevypovídaly. Míra věrohodnosti prováděných důkazů, konzistentnost výpovědí a zejména i další okolnosti plynoucí ze specifika každé projednávané věci však na stranu druhou dají ve svém souhrnu správnímu orgánu ucelený obraz o tom, jak se věc udála. Bylo tedy na správních orgánech, aby v uvedených intencích přistupovaly jak k důkazům ve správním spise, tak k důkazním návrhům stěžovatele. V jejich postupu a v postupu krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal žádná pochybení.

[23] Situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů (či strážníků městské policie) a přestupce, není nijak neobvyklá. Nastane-li, je nezbytné posoudit věrohodnost jednotlivých tvrzení, přičemž za tímto účelem je důležité mj. posoudit motivaci svědka k výpovědi, jak bylo uvedeno výše v části vztahující se k námitce stěžovatele spočívající v nevypořádání nálezu Ústavního soudu.

[24] Otázkou samotné výpovědi policistů a jejího hodnocení z hlediska důkazního se Nejvyšší správní soud zbýval v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž mimo jiné konstatoval: „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje", jímž bylo „Oznámení přestupku", úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.*" V posuzovaném případě přitom rovněž nebyl zjištěn žádný důvod, jenž by motivoval strážníka městské policie ke lživé výpovědi, jak správně konstatoval krajský soud. Naopak je z podstaty věci zřejmé, že stěžovatel má na věci na rozdíl od strážníka městské policie jednoznačný zájem.

[25] Možnost připuštění svědecké výpovědi strážníka městské policie jako jediného důkazu o spáchání přestupku pak vyplývá přímo z povahy daného přestupku. Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle totiž patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70). U těchto obtížně zachytitelných přestupků je proto třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86), a tedy věrohodnost svědecké výpovědi strážníků, kterou mohou mj. snižovat především důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování (rozsudek Nejvyššího správního soudu 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63). Nedostatku nestrannosti strážníků může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 83/2010 - 63). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli strážníci vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku.

[26] Jak bylo uvedeno výše, věrohodností výpovědi strážníka městské policie se krajský soud v posuzovaném případě důkladně zabýval, přičemž nezjistil žádné skutečnosti, které by svědčily o narušení jeho nestrannosti a které by činily jeho výpověď nevěrohodnou. Z videozáznamu o průběhu kontroly stěžovatele nevyplývá, že by strážníci postupovali vůči stěžovateli nestandardně či projevovali přehnanou horlivost. Sám stěžovatel označil strážníka, se kterým komunikoval, za slušného. Ani žádné jiné důvody, pro které by nemohli být strážníci v posuzovaném případě považováni za nestranné, ze správního spisu nevyplývají a ani nebyly stěžovatelem kdykoli v průběhu správního či soudního řízení doloženy. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i se závěrem krajského soudu, že byla splněna rovněž podmínka faktické možnosti pozorování spáchání přestupku ze strany strážníků městské policie. Z videozáznamu, který je součástí správního spisu, se podává, že strážníci pozorovali jízdu stěžovatele z velmi malé vzdálenosti, s dobrým výhledem k jeho

vozidlu, a to i s ohledem na úhel a postavení vozidel, rychlost vozidla stěžovatele a skutečnost, že ani jedno z vozidel nemělo zatmavená skla a v době spáchání přestupku bylo i dobré počasí. Strážníci následně stěžovatele neztratili z dohledu, přičemž časový interval mezi spatřením přestupku a zastavením stěžovatele netrval ani minutu. Bezpečně proto mohli stěžovatele identifikovat jako přestupce.

[27] Jak přitom vyplývá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 - 42, za specifických podmínek k dostatečnému zjištění skutkového stavu postačuje výpověď pouze jednoho policisty. Jelikož v posuzované věci nebyla věrohodnost výpovědi strážníka městské policie v průběhu řízení nijak relevantně zpochybněna ani skutečnostmi vztahujícími se k osobám strážníků či průběhu kontroly, ani objektivními skutečnostmi, jež by mohly ovlivnit pozorování spáchání přestupku, neboť z pořízených videozáznamů je zřejmé, že strážníci měli dostatečné výhledové i časové podmínky pro pozorování spáchání přestupku, krajský soud ani správní orgány nepochybily, pokud vycházely pouze ze svědecké výpovědi tohoto strážníka. Krajský soud přitom správně dospěl k závěru, že provedení dalšího dokazování by v posuzovaném případě bylo nadbytečné, neboť skutkový stav dostatečně vyplývá ze správního spisu a stěžovatel nepředložil žádné skutečnosti, jež by výpověď strážníka znevěrohodnily.

[28] V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že stěžovatel uvedený přestupek spáchal, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného a správního orgánu I. stupně.

[29] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu